

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἐν Ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Νεκτάριον Μητροπολίτην Πενταπόλεως, οὐ τὸ τίμιον καὶ Ἅγιον Λείψανον σώζεται ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνης.

Ευλογήσαντος τοῦ ἱερέως λέγομεν τὸν παρόντα ψαλμὸν.

Ψαλμός ρμβ'. (142)

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμα μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σε τὰς χεῖρας μου ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἀνυδρὸς σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμα μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστόν ποίησόν μοι τὸ πρῶτόν σου ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Γνώρισόν μοι Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι ὅτι πρὸς σε ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου Κύριε πρὸς σε κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου Κύριε ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ ἀπολείς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμί.

Εἶτα τὸ "Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου" τετράκις καὶ τὰ ἐπόμενα τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τοῦ ἱεράρχου τῶ πανσέπτω λειψάνῳ, οἱ ἐν κινδύνοις συνεχόμενοι πλείστοις προσπέσωμεν κραυγάζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Ἄγιε Νεκτάριε, ὡς πιστῶν ἀντιλήπτωρ, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι τῆς

παρούσης ανάγκης τους προσιόντας, Πάτερ, εκ ψυχής τη ιερά προστασία της σκέπης σου.

Δόξα. Όμοιον

Ως ειληφώς παρά Θεού εξουσίαν, του θεραπεύειν τας δεινάς καχεξίας των προσιόντων, Πάτερ, τοις λειψάνοις σου, ίασαι δεόμεθα, τούς δεινώς θλιβομένους, νόσοις και παθήμασι, και πικραίς αληθόσι, και εν ειρήνη φύλαττε ημάς, ταις σαις πρεσβείαις Νεκτάριε Όσιε.

Και νυν. Θεοτοκίον

Ου σιωπήσωμεν ποτέ, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου, λαλείν οι ανάξιοι, ει μη γαρ συ προίστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο, εκ τοσοούτων κινδύνων, τις δε διεφύλαξεν έως νυν ελευθέρους. Ουκ αποστώμεν, Δέσποινα, εκ σου, σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν' ψαλμός.

Είτα ψάλλεται ο κανών, ου η ακροστιχίς.
Πόνων οχληρών ημάς λύτρωσαι Πάτερ.

Ωδή α' . Ήχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας

Πληγέντα τα σώμα και την ψυχήν, παθών ταις βολίσι, τη πρεσβεία των σων ευχών, Νεκτάριε Πάτερ ίασαί με, σοι γαρ προσήλθον ο τάλας δεόμενος.

Ο νους μου πεπώρωται αληθώς, και του σώματος μου εξησθένησεν η ισχύς, αλλ' ήδη συ Πάτερ την υγείαν, εν αμφοτέροις παράσχου και σώσον με.

Νοσούντων ταχύτατος ιατρός και των θλιβομένων αντιλήπτωρ και αρωγός, οφθείς, Ιεράρχα, θεία νεύσει, τα της ψυχής μου θεράπευσον τραύματα.

Θεοτοκίον

Ωραίος προήλθε καθ' ο Θεός, μορφή εν βροτεία εκ γαστρός σου παρθενικής, ο Λόγος λυτρούμενος τον κόσμον, εξ αλογίας παθών, Παναμώμητε.

Ωδή γ'. Ουρανίας αφίδος

Νεκρωθείς τη κακία οδυνηρώς έρριμμαι, της αναισθησίας τω τάφω-οίμοι!-τι γένωμαι; αλλά θαρρήσας σοι, ουκ απογνώσομαι, Πάτερ, όθεν μη παρίδης με εξαπολύμενον.

Οδυνώμενον σφόδρα των αναγκών καύσωνι, και των, αλγεινών ταις εφόδοις περιστατούμενον, συ με κυβέρνησον, προς σωτηρίας λιμένα, και των πόνων κούφισον, Πάτερ το άλγος μου.

Χειμαζόμενον σάλω, αμαρτιών, Όσιε, των σων πρεσβειών τω ιστίω, προς τον ακύμαντον όρμον με ίθυνον της αληθούς μετανοίας, ίνα μακαρίζω σε, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Λεπρωθείς συμβουλία του δυσμενούς, Άχραντε, έσβεσα ψυχής μου το κάλλος και παρεχάραξα, την ωραιότητα της αρχικής ευπρεπείας και νυν μετανοούντα με, αύθις ωράισον.

Διάσωσον από κινδύνων τους ικέτας σου, Ιεράρχα, ότι πάντες τη ση πρεσβεία προστρέχομεν, και ρύσαι παντοίων ημάς θλίψεων.

Επίβλεψον εν ευμενεία Πανύμνητε Θεοτόκε επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις υπό του ιερέως, και το κάθισμα.

'Ηχος β'. Πρεσβεία θερμή

Πηγή δαψιλής θαυμάτων αναδέδεικται, η θεία σορός, Νεκτάριε του σκήνους σου, ψυχάς αποκαθαίρουσα και δαιμόνων την λώβην διώκουσα, και εμπιμπλώσα χαράς πνευματικής, τους προσιόντας, Πάτερ, εκ πίστεως.

Ωδή δ'. Εισακήκοα, Κύριε

Η σορός των λειψάνων σου, των σωμάτων παύει τα αρρωστήματα, των ψυχών λύει τα κύματα, ενεργεία, Πάτερ, θείου Πνεύματος.

Ρώσιν θείαν πρυτάνευσον τοις εν ασθενείαις ποικίλαις στένουσι, και δαιμόνων την ενόχλησιν, Πάτερ, αποδίωξον εκ των παιδων σου.

Ὡσπερ ρεῖθρα θεόβρυτα, τα των ιαμάτων βλύσον χαρίσματα, και παθῶν σβέσον τους άνθρακας, και τον της ψυχῆς μου ξήρανον βόρβορον.

Θεοτοκίον

Νομοθέτην και Κύριον, υπέρ νόμον, Κόρη, φύσεως τέξασα, ανομίας μου την κλύδωνα, πράυνον τη αύρα νόμω του πνεύματος.

Ὡδή ε' . Φώτισον ημάς

Ἦρεμον ζωήν και ατάραχον, Νεκτάριε, και σκανδάλων υπερτέραν κοσμικών, τοις τιμῶσι σε παράσχου Παναοίδιμε.
Μάστιγι των σων παρακλήσεων, Νεκτάριε, αποδίωξον δαιμόνων την πληθύν, την μαστίζουσαν αθλίως την καρδίαν μου.
Ἄγρυπνος φρουρός, και προστάτης και υπέρμαχος, και αντιλήπτωρ, Νεκτάριε, γενού, τοις προστρέχουσι τη θήκη των λειψάνων σου.

Θεοτοκίον

Σκεύος εκλεκτόν, Θείου Πνεύματος με έργασαι, τον υπάρξαντα δοχείον πονηρόν, ως σκηνή του Θεού Λόγου Παναμώμητε.

Ὡδή στ' . Την δέησιν εκχεώ

Λιμένα πνευματικόν, εποπτεύων, και απαύστως προστατεύων μη παύση, της ιεράς σου Μονής Θεοφόρε, της κεκτημένης ως μέγα θησαύρισμα, Νεκτάριε θαυματουργέ, την σορόν των αγίων λειψάνων σου.

Υπέκυψα τη φθορά ο άθλιος, ως ηψάμην του καρπού της απάτης, ένθεν Χριστόν μακρυνθείς, τας ευθύνας της αγνωσίας μου ήδη εισπράττομαι αλλά συ, Πάτερ, συμπαθώς, ως ποιμήν αληθής με ανάκτησαι.

Την άυλον, λειτουργίαν Άγιε, αναφέρων εν υψίστοις τω Λόγω, τους εμπλακέντας διχτύοις της ύλης, και εμπεσόντας κακίας εις βάραθρα, ανύψωσον προς αρετών, τας αρίστας υψώσεις, Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ρυόμενος τους ανθρώπους, Ἄχραντε, ο Δεσπότης της αρχαίας κατάρας, εκ της γαστρὸς σου ως βρέφος προήλθεν, ο Ποιητὴς των αἰώνων και Κύριος, και εθεοούργησεν ημῶν, την ουσίαν, ως μόνος φιλάνθρωπος.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τους ικέτας σου, Ιεράρχα, ὅτι πάντες τη σὴ πρεσβεία προστρέχομεν, και ρύσαι παντοίων ημᾶς θλίψεων. Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως επ' εσχάτων, των ημερῶν τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικὴν παρρησίαν. Αἴτησις παρὰ του Ιερέως και το εγκώμιον του Αγίου.

'Ἦχος γ'. Μέγαν εύρατο

Νέκταρ εύοσμον τα ρήματά Σου, θεῖον άρωμα τα φθέγματά Σου τοις πιστοῖς πιστώσ παρέχουσι, Νεκτάριε ὅθεν, και ο Κύριος ου τον δρόμον τετέλεκας και την πίστιν άμωμον εν τω βίω τετήρηκας, της αἰδίου δόξης τον στέφανον σοι δεδώρηται. Χαίροις δε Συλήβρια, συν αυτή και Πεντάπολις, μοναζουσῶν δε ἡ πληθύς ἡ εν Αιγίνῃ κραυγάζουσα, χაίρε το στήριγμα ημῶν, παμμάκαρ, Πάτερ, Νεκτάριε.

'Ἦχος β'. Προστασία των χριστιανῶν

Πεπτωκότων επανόρθωσις γέγονας, και των κλονουμένων, Νεκτάριε στήριγμα, εν υστέροις τοις καιροῖς παρὰ Κυρίου δοξασθεῖς αλλά και νυν των καθ' ημῶν φρουαττομένων, την ορμήν ταπεινώσας κατάβαλε, άφεςιν των πταισμάτων, λύτρωσιν των σφαλμάτων, και φωτισμόν παρὰ Θεού, τοις τιμῶσι σε δωρούμενος.

Και ευθύς το προκείμενον.

Οι ιερεῖς σου, Κύριε, ενδύσονται δικαιοσύνην...
Στίχ. Τι ανταποδώσωμεν τω Κυρίῳ;

Ευαγγέλιον εκ του κατά Ιωάννην.

Εἶπεν ο Κύριος. Εγώ ειμί ἡ θύρα δι' εμοῦ, εάν τις εισέλθη, σωθήσεται και εισελεύσεται και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει. Ο κλέπτης ουκ έρχεται ει μη ίνα κλέψη και θύση και απολέση εγώ ήλθον ίνα ζώήν έχωσι και περισσόν έχωσιν. Εγώ ειμί ο Ποιμήν ο καλός ο Ποιμήν ο καλός την ψυχὴν αυτού τίθησιν υπέρ των

προβάτων ο μισθωτός δε και ουκ ων ποιμήν, ου ουκ εισί τα πρόβατα ίδια, θεωρεί τον λύκον ερχόμενον και αφήσει τα πρόβατα, και φεύγει και ο λύκος αρπάζει αυτά, και σκορπίζει τα πρόβατα. Ο δε μισθωτός φεύγει ότι μισθωτός εστί, και ου μέλει αυτώ περί των προβάτων. Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός και γινώσκω τα εμά, και γινώσκομαι υπό των εμών. Καθώς γινώσκει με ο Πατήρ καγώ γινώσκω τον Πατέρα και την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων. Και άλλα πρόβατα έχω, α ουκ εστί εκ της αυλής ταύτης κακείνα με δει αγαγείν, και της φωνής μου ακούσουσι και γενήσεται μία ποιμήνη εις ποιμήν.

Δόξα. Ταις του Ιεράρχου....

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου....

Ήχος πλ. β'. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου.... Όλως εκ νεότητος την αφθαρσίαν ποθήσας, νυκτός και ημέρας τε, νόμους τους της χάριτος εμελέτησας, ένθεν δη ήνεγκας, ως ξύλον ευώδες, τους καρπούς του Θείου Πνεύματος, δι' ων εκάστοτε τρέφεις των πιστών την διάνοιαν, και θάλπεις τα φρονήματα, των ειλικρινώς προσιόντων σοι, και διασκεδάζεις, Νεκτάριε, του ψεύδους την αχλύν, ως καθαρώτατον σκήνωμα, της Τριάδος Όσιε.

Σώσον ο Θεός τον λαόν σου.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας

Ωρυόμενος κύκλω, της ψυχής μου ως λέων εχθρός ο δόλιος, πειράται καθ' εκάστην, κατάβρωμα ποιήσαι, τον ικέτην σου, Όσιε, συ ουν τας μύλας αυτού σύντριψον ουρανόθεν. Σωμάτων ευρωστίαν, και ψυχών ευεξίαν Πάτερ Νεκτάριε, και λύσιν αθυμίας, και πάσης εριθείας τοις βοώσι πρυτάνευσον, ο των πατέρων ημών Θεός ευλογητός ει. Αλγηδόνων ποικίλων, πειρασμών ψυχοφθόρων και περιστάσεων, και φθόνου και κακίας, και πάσης βασκανίας ανωτέρους διάσωζε τους σε τιμώντας πιστώς, Νεκτάριε παμμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ιλαστήριον θείον, ανεδείχθης τεκούσα τον λυτρωσάμενον, ημάς της καταδίκης, ως δόντα εκουσίως εαυτόν τω Γεννήτορι, λύτρον υπέρ των πολλών, Παρθένε Θεοτόκε.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα

Πληγών τα έλκη, και ανιάτους οδύνας, και πάρεσιν μελών τε και των άρθρων, ίασαι, Παμμάκαρ, τη θεία χειρουργία.
Αθανασίας, περιφανή σε λειμώνα, επιστάμενοι Νεκτάριε, αιτούμεν, της οσμής ρυσθήναι θανάτου αιωνίου.
Τα των δαιμόνων σμήνη, την θείαν σου κλήσιν, Πάτερ, φρίπτουσιν ως πυρ αναλίσκον όθεν εξ ανθρώπων διώκονται ταχέως.

Θεοτοκίον

Εκ σου ετέχθη ο γεννηθείς προ αιώνων, καθ' α γέγραπται, εκ του Πατρός αρρεύστως, σώζων, Θεοτόκε, τους σε υπερυψούντας.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Ρανίσιν Ιεράρχα, των θείων σου χαρίτων, την χερσωθείσαν καρδίαν μου άρδευσον, ίνα Χριστώ εκβλαστήση καρπόν εύπρόσδεκτον.
Γαλήνην και ειρήνην, και πατρικήν εξ ύψους, ως συμπαθή ευλογίαν, Νεκτάριε, τη Θεολέκτω Μονή σου παράσχου, Όσιε.
Μακρύνας την ψυχήν μου, παθών της τυραννίδος, τοις του Χριστού δικαιώμασι δούλωσον, τας του νοός μου δυνάμεις, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Μήτρανδρε Παρθένε μετά του Νεκταρίου, τον στον Υιόν και Θεόν καθικέτευε, υπέρ των πίστει τιμώντων τα μεγαλεία σου.

Το «Άξιον εστί» και τα μεγαλυνάρια Την τιμιωτέραν και τα.

Ίλεως γενού μοι τω ταπεινώ, ότι πλήν σου άλλην ου γινώσχω καταφυγήν ο εν αμαρτίαις παντοίαις πεπλησμένος, ελέησον με μόνη χριστιανών η Ελπίς.
Πάτερ Παντοκράτωρ Δημιουργέ, Άρχων της ειρήνης και φρονήσεως χορηγέ, ικετεύομέν σε, κατάπαυσον πολέμους και δώρησαι ειρήνην, μόνε φιλόανθρωπε.
Λύσον του λαού σου τας συμφοράς, πράϋνον τα έθνη και συμμάχησον βασιλεί δώρησαι τω κόσμω ομόνοιαν, ειρήνην και ρύσαι τους σους δούλους πάσης κολάσεως.

Τον της ευσεβείας νέον πυρσόν και της Εκκλησίας τον ακοίμητον οφθαλμόν, τον εκ Σηλυβρίας αστράψαντα αρτίως Νεκτάριον τον θείον ύμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις ο νεόρρυτος ποταμός, ο την εκκλησίαν ταις αύλοις επιρροαίς άρδων και ευφραίνων, και την της δυσσεβείας πλήμμυραν κατακλύζων, Πάτερ Νεκτάριε.

Λάμπας εν τω ύψει των αρετών, ώσπερ θείος λύχνος απαστράπτεις διά παντός εν τη οικουμένη, Νεκτάριε παμμάκαρ, των θείων σου θαυμάτων τα σελαγίσματα.

Εκ παιδός ποθήσας την αρετήν, έφθασας εις μέτρον ηλικίας της του Χριστού και Αρχιερέων αρχέτυπον εδείχθης, χρισθείς, Πάτερ, ελαίω αγαλλιάσεως.

Εκ παιδός ποθήσας την αρετήν, έφθασας εις μέτρον ηλικίας της του Χριστού και Αρχιερέων αρχέτυπον εδείχθης, χρισθείς, Πάτερ, ελαίω αγαλλιάσεως.

Χαίροις τεθλιμμένων ο αρωγός και των δαιμονιώντων ο ταχύτατος ιατρός, χαίροις ο θεράπων ο νέος της Τριάδος, Νεκτάριε Θεόφρων, Πιστών ο Θέμελος.

Του Ευαγγελίου ταις καλλοναίς εκλελαμπρυσμένος ως ωράθης δι' αρετών, της Ορθοδοξίας τα δόγματα σφραγίζεις, και βεβαιούς τον λόγον, Πάτερ, της πίστεως.

Χαίροις της Αιγίνης ο θησαυρός και των Ορθοδόξων αντιλήπτωρ και οδηγός, χαίροις της Ελλάδος αγλάϊσμα το νέον, Νεκτάριε, παμμάκαρ, σκέπε την νήσον σου.

Θείαις αγλαίαις προσομιλών δόξης ουρανίου, Ιεράρχα, θεαρχικώς ρύσαι την ψυχήν μου παθών των ψυχοφθόρων και φώτισον φωτί με της θείας χάριτος.

Του Αγίου Διονυσίου

Χαίροις ο Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αιγίνης και Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις εκκλησίας φωστήρ νέος τρισμάκαρ, αρχιερέων κλέος, ω Διονύσιε.

Του Αγίου Γερασίμου

Της Πελοποννήσου Θείος βλαστός, και Κεφαλληνίας ο πολύτιμος θησαυρός, και πάσης Ελλάδος αγλάϊσμα το νέον. Γεράσιμε Θεόφρον, σκέπε τους δούλους σου.

Του Αγίου Σπυριδωνος

Χαίροις Τριμυθούντος η καλλονή, χαίροις Κερκυραίων ο σοφώτατος ιατρός, χαίροις της Τριάδος ο θείος μυστολέκτης, πατέρων μέγα κλέος, Σπυριδων Άγιε.

Του Αγίου Νικολάου

Ορφανών προστάτην τε και χηρών, πεινώντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστήν, αιχμαλώτων ρύστην, πλεόντων τε σωτήρα, κεκτήμεθα, παμμάκαρ, σοφέ Νικόλαε.

Της Ζωοδόχου Πηγής

Σπεύσον, Ζωοδόχος θεία Πηγή και των ασθενούντων η ταχεία απαλλαγή, τους κεκακωμένους και τετραυματισμένους, εκ των ποικίλων νόσων, ταχέως ίασαι.

Του Αγίου Κρίστου

Χαίροις της Αιγίνης ο φωτιστής και του θείου Παύλου αγιώτατος μαθητής, Απόστολε Κυρίου θείε Κρίσπε, τους σε ανυμνούντας σώζε πρεσβείαις σου.

Χαίροις Εκκλησίας, θείε αστήρ, της Αιγίνης δόξα και προστάτα μοναζουσών, χαίροις ορθοδόξων φωστήρ νέος τρισμάκαρ, αρχιερέων κλέος θείε Νεκτάριε.

Τον εν Ιεράρχαις θαυματουργόν και εν τοις κινδύνοις απροσμάχητον βοηθόν, τον Όσιον Ποιμένα, προστάτην της Αιγίνης, Νεκτάριον τον Θείον, πάντες υμνήσωμεν.
Πάσαι των Αγγέλων...

Το τρισάγιον, και το απολυτίκιον του Αγίου

'Ηχος α'. Της Ερήμου Πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον και Εώας το καύχημα, της Ορθοδοξίας τον Στύλον και Αιγίνης το έρεισμα, Νεκτάριον υμνήσωμεν πιστοί, ως νέκταρ γαρ ανέβλυσεν ημίν, εκ πηγών του Σωτηρίου αρτιφανώς αρδεύον τους κραυγάζοντας. Δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε θαυμαστώσαντι δόξα τω εν εσχάτοις τοις καιροίς λαμπρώς Σε αγιάσαντι.

Και τα συνήθη τροπάρια. Είτα αίτησις εκτενής υπό του ιερέως και απόλυσις. Μεθ' ην ψάλλομεν τα εξής :

'Ηχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Πάντων προστατεύεις αγαθή, των καταφευγόντων εν πίστει τη κραταιά σου χειρί άλλην γαρ ουκ έχομεν αμαρτωλοί προς Θεόν, εν κινδύνοις και θλίψεσιν αεί μεσιτείαν οι κατακαμπτόμενοι υπό πταισμάτων πολλών, Μήτηρ του Θεού του Υψίστου. Όθεν σοι προσπίπτομεν ρύσαι, πάσης περιστάσεως τους δούλους σου.

Όμοιον

Πάσιν αντιλήπτωρ και φρουρός, και παραμυθία και σκέπη γενού,
Νεκτάριε, τοις προσερχομένοις σοι, Πάτερ εκ πίστεως, και το
θείον σου λείψανον κατασπαζομένοις, ο Θεός εδόξασεν, εν θείοις
χάρισι, λύων πειρασμών καταιγίδα, και την των δαιμόνων μανίαν,
φλέγων τω πυρί, της μεσιτείας σου.

Όμοιον

Χρίσμα περικείμενος σεπτόν, προς το καταπέτασμα, Πάτερ, το
επουράνιον χαίρων προσεχώρησας, ως ιερώτατος, ταις αχτίσι του
βίου σου, καθωραϊσμένος και λαμπρώς θεούμενος τω Θείω
Πνεύματι όθεν εκ νυκτός αγνωσίας προς τον της φωτίσεως
όρθρον, και ημάς οδήγησον, Νεκτάριε.

Δέσποινα πρόσδεξαι.... Την πάσαν ελπίδα μου....
Τη πρεσβεία, Κύριε, πάντων των Αγίων και της Θεοτόκου την σην
ειρήνην δος ημίν και ελέησον ημάς ως μόνος οικτίρμων.